

LA TRIBUNA

Encara la qüestió de la immigració

Negar l'evidència ens portarà a un cul-de-sac

Excap de Govern

En l'espai de quaranta-quatre anys, Andorra ha passat de tenir trenta-set mil habitants el 1981 a vuitanta-un mil cinc-cents el 2016 per arribar als vuitanta-set mil quatre-cents vuitanta-sis el 2025.

Durant aquest període la natalitat ha estat sempre baixa, de manera que l'enorme creixement de població s'ha produït a base d'immigració, combinat amb l'augment de la longevitat.

Expansions poblacionals d'aquest volum provoquen grans transformacions, de diversa mena. Avui quasi tots els grans problemes de governació d'Andorra són conseqüència directa o indirecta de l'increment poblacional.

No hi ha prou habitatges a preu assequible per a les joves generacions que volen emancipar-se; sense que calguin gaires vehicles de visitants els problemes de trànsit i els embotellaments ja són cosa habitual; el Butlletí Oficial deixa setmanalment testimoni que manquen metges i infermeres per a l'hospital, que ja demana una ampliació. I tants altres exemples que podríem transcriure.

Malgrat aquest augment de la població, que s'origina en la necessitat de trobar treballadors per mantenir l'activitat econòmica, aquest estiu ha començat amb les queixes del sector de l'hoteleria i la restauració per les dificultats que pateix a l'hora de contractar personal.

Llegíem a la portada del Diari d'Andorra del 28 de juny: "Hotels i restaurants estan al límit per la falta de personal."

Malgrat l'estadística topem així amb les necessitats de les empreses de seguir contractant més personal, la qual cosa, òbviament, comportarà un nou augment de la població resident a Andorra.

I també llegíem al *BonDia* del 24 de juny (portada i pàg. 3) que un centenar i mig de famílies argentines han hagut de marxar perquè no complien els requisits per al reagrupament.

Andorra és un país atractiu, però l'evolució dels darrers 15 anys ha comportat uns efectes perversos d'evicció, de segregació, d'aïllament, de fragilitats socials. S'han consolidat dues Andorra que van a distinta velocitat.

Hem de redreçar la situació i establir un contracte social entre la ciutadania i el país.

Esdevé urgent aconseguir un acord polític nacional sobre el

model de país que convé per preservar Andorra. És prou evident que el desgavell de creixement acceptat i consentit pels governs de DA no permet consolidar un país equilibrat. Ho simbolitzen prou bé les monumentals torres d'Escaldes-Engordany.

La solució no la trobarem tampoc en les polítiques irrealistes de Concòrdia que semblen destinades a tornar a èpoques passades, d'emigració i transhumància.

Seria necessari que el Consell General trobessin la forma i manera d'avançar en la definició d'aquest acord nacional, però dissortadament el recent debat d'orientació política del Govern ha estat una ocasió perduda per avançar en aquella direcció.

En qualsevol cas, no podem ignorar que el factor diferencial del creixement andorrà és l'aportació del col·lectiu immigrant, ampliant el mercat, incrementant ingressos i despesa pública, i participant en l'augment del treball.

Més enllà de la conjuntura, i si pretenem créixer raonablement, necessitarem una aportació contínua i creixent d'immigrants al mercat de treball: l'envelliment i la reducció dels andorrans actius ho exigirà.

I per això insisteixo que esdevé urgent encarar la qüestió de la immigració.

I per fer-ho hem de plantejar-nos, i intentar trobar-hi res-

S'HAN CONSOLIDAT DUES ANDORRA QUE VAN A DISTINTA VELOCITAT

posta, algunes preguntes.

L'Estat de dret democràtic i social que és Andorra pot acollir tots els que aspiren a venir a viure a Andorra i donar dret a tot-hom a instal·lar-s'hi?

Podem tancar els ulls davant l'evidència que una part de la immigració, sovint la menys qualificada, agreuja les dificultats socials que pateix més que no pas n'és la responsable de provocar-les?

Podem tancar els ulls davant l'evidència estadística que el percentatge de persones que es troben al llindar de la pobresa és molt elevat entre aquesta immigració poc qualificada?

Podem dubtar que aquesta realitat accentua la pressió sobre els nostres serveis socials?

Podem ignorar que aquesta taxa de pobresa té un pes determinant sobre l'oferta d'habitatge social insuficient, sobre els serveis sanitaris, molt tensionats, i en les escoles també cada dia més tensionades?

Plantejar aquestes preguntes no vol pas dir, ben al contrari, acusar els immigrants de ser la causa de les nostres dificultats.

Però no ens podem estalviar

d'encarar frontalment la qüestió de la immigració cedint davant el fàcil argument que tenim necessitat de braços per compensar el nostre hivern demogràfic. En part és cert, però no ens podem estalviar de parlar-ne.

Continuar negant l'evidència només ens portarà a un cul-de-sac i a l'augment de les tensions socials.

A *La Vanguardia* del 6 de juny, Lluís Amiguet plantejava una altra pregunta concreta: "Quants immigrants són massa? La resposta correcta no és una xifra ni un percentatge, sinó una mesura: hi ha massa immigrants quan el nombre supera la capacitat dels serveis públics, sanitat, educació, infraestructures..., d'atendre'ls sense desatendre els altres ciutadans."

La primera reflexió que cal fer, doncs, si pensem que la immigració enriqueirà Andorra a llarg termini, després d'haver enriquit a curt termini els que els donen feina, és com diu Lluís Amiguet, "... planificar, anticipar, controlar, gestionar i decidir, en fi, quants immigrants som capaços d'integrar al nostre sistema sense desintegrar-lo".

Per això cal precisament aconseguir un acord polític nacional sobre el model de país que convé per preservar Andorra.

Continuar tancant els ulls ens durà a una situació insostenible.